

Коралі

Юрій Буряківець

За притихлим лугом засиніли далі,
Мрійно понад озером мряка вироста.
Я піду шукати згублені коралі,
Що красою схожі на мої літа.
Ой, вони з намистечка — покотились долами.
Ти втікала нивою — скільки сил було.
Стернями, колючками вся душа поколена,
Та кохання маками рясно зацвіло.
Ще не раз проходити я покосом буду,
І туман від озера вгорне все навкруг;
Косами твоїми пахне сіно всюди,
І вустами спраглими шепче сонний луг.
Зорі, з неба струшені, вже росою випали,
З дубняком шипшина, в перлах наливних.
Я знайду коралини — їх жага розсипала,
У промінні соняшнім — сміх твій не затих.
Так біжи, о, дівчино, за стемнілі далі,
Доганяй барвінні юності літа.
А моя коханячко вмить — тебе підпалить,
Впавши поцілунками на твої уста.

Київ, 1941 р.